

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 144.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366107328/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

maatte hun bestandig gaae med et tæt Slør. Saaledes viste hun sig ogsaa i Thorvaldsens Værksted. Hendes lette smidige Skikkelse og hendes smukke livlige Stemme, ligesom ogsaa mangen Bemærkning, der vei ikke røbede nogen dattet Smag, men snarere et bizart Lune, tildrog sig Kunstnerens Opmærksomhed, og han fandt ofte Mørskab i at tale med hende. Han syntes at antage, at hendes Ansigt maatte være ligesaa skjønt som hendes øvrige Skikkelse, og opfordrede hende ofte til at lægge Hat og Slør fra sig, men derfor vægrede hun sig altid bestemt og gjerne med en eller anden Ytring, som endnu mere spændte Nysgjerrigheden.

Hun var allergladest, naar hun traf Kunstneren ifærd med at modellere i Leret, og hun betragtede da hans Fremgangsmaade med den mest spændte Opmærksomhed, ligesom hun vilde afiure ham Konsten. Undertiden tog hun selv en Klump Leer og vilde danne et Ansigt deraf, men det blev altid et skrækkeligt Vrangebillede. Kunstneren smilte kun, naar han saae det, men var for godmodig til at lee høit eller dadle det. Faderen havde betroet ham, at hun desværre nok var noget forvirret i Hovedet efter en Sygdom, og at det kun var for at skjule sin Grimhed, at hun bar Slør, men at hun paa den sidste Tid alene sværmede for sin store Lænsmand og hans Konst.

Det var et curiøst Barn – meente Thorvaldsen – og var hun virkelig lidt forvirret i Hovedet, klædte det hende dog meget morsomt.

En Eftermiddag, da hendes Fader var ude, løb hun ene hen paa Charlottenborg og traf Thorvaldsen alene ved sit Arbeide. Da hun havde seet noget paa ham, bemærkede hun, at det vistnok maatte være herligt og en stor Konst, saaledes at kunne danne skjøne Billeder af Leer; men langt herligere og en meget større Konst vilde det dog være, naar man kunde danne levende Mennesker.

Kunstneren loe ad dette Ildfald, der syntes ham at røbe en snarrig Naivitet for en Pige af den Alder. Hun gik nu i sit fjortende Aar.

Hun forklarede ham omstændelig sin Mening, og at hun dog ikke meente heie nye Mennesker, men kun enkelte Strykker af dem, og at, naar man havde lært Konsten rigtig af Vorherre selv eller en af hans mægtige Aander, maatte man ogsaa kunne omdanne hvad der var hasligt hos et Menneske, enten det nu var en Arm eller et Been eller et heelt Ansigt.

En saadan Menneske-Restaurations var vel ogsaa en Konst – indrømmede Mesteren med godmodigt Lune – hvorvel han ikke kunde